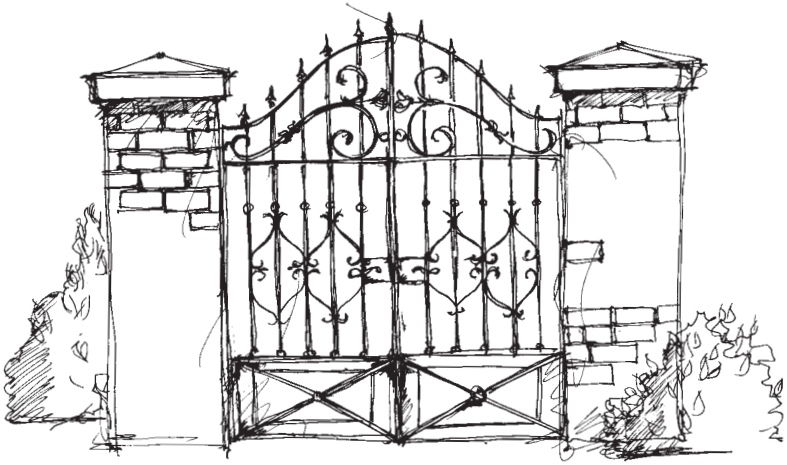

BETH
MOORE

DE
ERFENIS
VAN
ST. SILVANUS

ROMAN

DE ERFENIS VAN ST. SILVANUS

Beth Moore

De erfenis van
St. Silvanus

Roman

Vertaald door Marianne Locht

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Originally published in English in the USA under the title: *The Undoing of Saint Silvanus* by Beth Moore

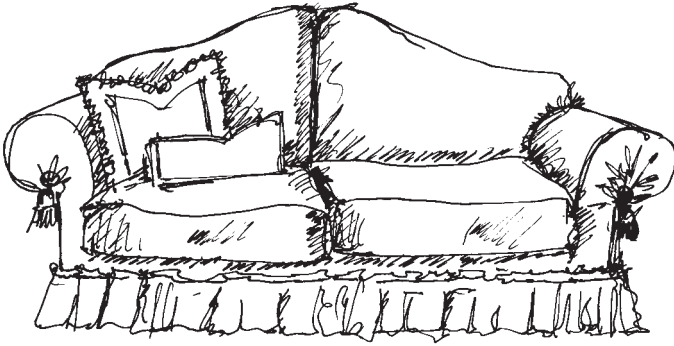
Copyright © 2016 by Beth Moore
Dutch edition © 2016 by Uitgeverij Kok, a division of VBK Media,
with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Vertaling Marianne Locht
Omslagontwerp Mark Hesselting
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2618 4
ISBN e-book 978 90 297 2619 1
NUR 302

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV) © 2004 en de HSV.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Voor mijn lieve vriendin en collega, Evangeline Williams,
een schitterende edelsteen, aangespoeld op het strand van Houston
na de verschrikkingen van orkaan Katrina. God wist dat we je
voor geen goud hadden willen missen.*

*Dit boek is de vrucht van jouw gebeden, je vertrouwen,
je omhelzingen, en je voortdurende aanmoediging.
Ik houd van je.*

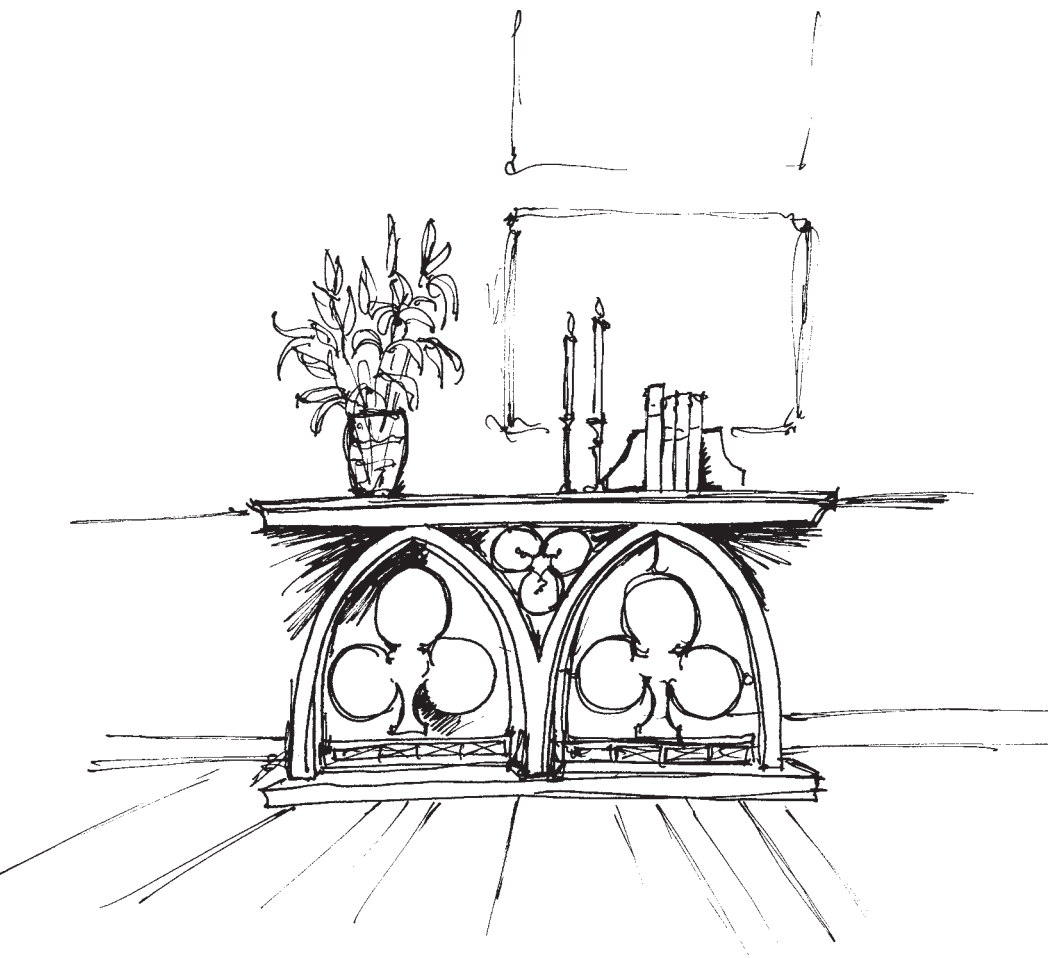

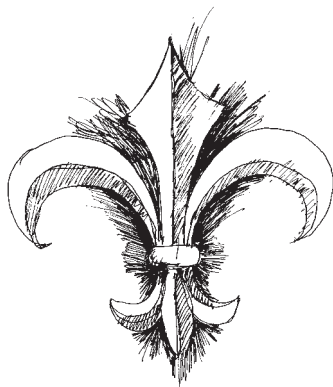
Proloog

Dominee R.J. Brashear doopte het brood in de wijn. Hij hief zijn kin op en keek naar het glas-in-loodraam met Jezus, de deinende boot en de moedige discipel. Toen stak hij het brood in zijn mond.

Geen mens luisterde toen het schot klonk.

1

HEDEN

BRIGADIER CAL DACOSTA ZETTE de auto in de parkeerstand en keek even naar de cijfers op zijn dashboard. ‘Tjonge, negenen-twintig graden en de zon is nog maar net op. Dat lijkt zal wel stinken.’ Er waren al meerdere politiewagens, allemaal kriskras op de weg geparkeerd. De zwaailichten stonden aan, maar de sirene hadden ze voor het gemak maar achterwege gelaten. Toen hij het portier dichtsliep en naar het groepje politieagenten toe liep, nam hij even de tijd om tot zich te laten doordringen hoe vreemd het was dat alles er zo gewoon uitzag. Er stond maar een handjevol toeschouwers te kijken. De weinigen die op dit uur van de dag naar het werk onderweg waren, staken de straat over om geen vertraging op te lopen. Dit was de donkere kant van de stad, waar geen verschil was tussen dag en nacht. De agen-

ten leken bijna net zo onverschillig als de passanten. Ze goten slappe koffie, die ze in een buurtwinkeltje hadden gehaald, naar binnen en aten iets onduidelijks uit een plastic verpakking.

Van een kleine tien meter afstand was de geur van het lijk onmiskenbaar. ‘Hoe doen jullie dat?’

‘Goedemorgen, brigadier. Hoe doen we wat?’

‘Hoe kunnen jullie eten bij die stank? Dat proef je toch?’

Een van hen mompelde iets, terwijl hij de laatste hap van een kleverig broodje in zijn mond stak. Toen de man zijn vingers begon af te likken, besloot Cal het ontbijt maar over te slaan.

De stank die vanaf het trottoir opsteeg, was niet de geur van de dood. Nog niet tenminste. Het was de stank van viezigheid, die zijn kant opgeblazen werd door een warme, vochtige windvlaag die door de onderwereld uitgebraakt leek te worden. Frank Lamonte, Cals beste vriend en voormalig partner, zei wat iedereen dacht: ‘Zichzelf doodgedronken. Dat zat eraan te komen.’

Cal stelde zich voor dat die woorden onder zijn eigen naam op een grafsteen gebeiteld zouden worden. Minstens een half dozijn familieleden van zijn vaders kant kwamen ook in aanmerking voor een dergelijk grafschrift. Hij had overwogen om naar een paar groepsbijeenkomsten van de AA te gaan in een poging aan het noodlot te ontkomen, maar zichzelf openstellen voor anderen was niet zijn sterkste kant. Hij was bang dat het alcoholisme gewoon bij hem in de genen zat, dus zo makkelijk zou hij er waarschijnlijk niet vanaf komen.

‘Hebben we toevallig al een naam?’

Frank zette zijn hoed af en probeerde de rimpel in zijn voorhoofd, die het ding door de jaren heen had veroorzaakt, weg te vegen. ‘Nee, maar ik heb hem hier vaak genoeg gezien om te kunnen zeggen dat dit zijn stek was. Hij zat hier altijd met zijn rug tegen de muur en dat stuk karton daar in zijn hand.’

Cal keek even naar het bordje en zag de gebruikelijke woor-

den met zwarte marker opgeschreven: *Werkloos. Honger. God zegene u.* De woorden ‘werk gezocht’ waren met een blauwe balpen doorgekrast.

Een derde agent kwam buiten adem naar hen toe lopen. ‘Goedemorgen, mannen. Excuses dat ik zo laat ben. Nou, die is de pijp uit.’

Frank knikte naar hem en ging verder. ‘Hij lag vaak genoeg stomdronken in dat steegje. Ik zou niet weten hoe iemand heeft kunnen zien dat hij dood was.’

Maar dood was hij, en waarschijnlijk al behoorlijk lang ook. Zijn longen hadden het alleen pas laat in de gaten gehad. De zon was zijn vriend en zijn lichaam de vijand. Zo zag hij eruit. Beton voldeed niet echt als kussen, hoe dronken je ook was. Cal ging bij het ineengezakte lijk op zijn hurken zitten, pakte de man stevig bij de rechterschouder en draaide hem op zijn rug. De ogen waren half open en de tanden bijna zo donker als een rotte pompoen.

De agent die zich als laatste bij de anderen had gevoegd, moest plotseling kokhalzen en iedereen die nog overeind stond, deinsde achteruit. Waarom Bully nooit zo beleefd was zich even te om draaien als hij over zijn nek ging, was Cal een raadsel. Hij zei dat de reden daarvan was dat hij niet echt moest overgeven – hij had alleen nogal een overactieve kokhalsreflex.

Bully was een vreemde snuiter van zo’n honderdtwintig kilo. Hij was teergevoelig als een meisje van negen en dat werkte op zijn maag. Al zijn collega’s hadden hem minstens één keer zien huilen op het werk. Dat was de belangrijkste reden waarom Billy Bob La Bauve verschillende emoties losmaakte binnen het politiekorps van New Orleans. Je ergerde je aan hem, of je mocht hem. Bij Cal hing dat af van de omstandigheden. Vandaag zat het er niet in. Serieus, als hij begon te snotteren, zou Cal hem naar huis sturen.

Toen ze zich weer hadden hersteld, boog Frank zich voor-

over naar Cal en het lijk. ‘Je hebt hem toch weleens eerder gezien? Ik heb een paar keer bedreigd dat ik hem zou arresteren als hij mensen bleef lastigvallen om geld, maar er zijn er tegenwoordig zo veel als hij dat je niet weet waar je moet beginnen. Na de dijkdoorbraken voldoen de oude regels niet meer zo.’ Frank vergat soms dat Cal pas na de orkaan bij het korps was gekomen. Dit was het enige New Orleans dat hij als agent kende.

Cal vond Frank de beste agent die hij ooit had ontmoet. Hij had hem nog nooit op een leugen betrapt. Hij vuilbekte niet over vrouwen. Hij had een vrouw waar hij aan het eind van zijn dienst blijkbaar graag weer naar terug wilde. Hij was vrijwilliger bij een organisatie die basketbalwedstrijden organiseerde voor kansarme jongeren en fungeerde voor sommigen als een soort surrogaatvader. Hij had Cal nog niet zo lang geleden verteld dat hij zich aan het verdiepen was in de regels van het voetbal, omdat de YMCA hem had gevraagd om trainer te worden van een team. Hij had zelf niet op voetbal gezeten, maar niemand anders had zich als vrijwilliger aangeboden. Frank was zo iemand die ook buiten het korps nog een leven had.

Cal beantwoordde Franks vraag. ‘Ja. Ik heb hem hier wel vaker gezien. Hoe oud denk je dat hij is?’

‘Lang niet zo oud als hij eruitziet. Hij is alleen nog maar grijs bij de slapen en in zijn baard.’ De dikke, verwarde bos haar leek te groot voor het tengere lichaam. Geen mens wist wat de oorspronkelijke haarkleur was geweest, maar in de zon was het verbleekt tot een rossige tint. De man droeg een zwarte joggingbroek en een oud, geruit overhemd met drukknopen. Geen schoenen.

‘We hebben hier alles gezien. Jullie kunnen hem naar het mortuarium brengen.’

De agenten gingen opzij en keken toe hoe de lijkschouwer

met zijn team de man op een brancard tilde, alsof hij een zakje aardappels was. Cal was verbaasd te zien dat een van de dragers een vrouw was. Hij kende de leden van de responseteams vaak wel van gezicht, omdat ze elkaar altijd bij dezelfde gelegenheden ontmoetten, maar namen... dat was een ander verhaal.

Cals oudere broer, een geboren politicus, had op een zondag onder het barbecueën geprobeerd hem te leren hoe hij een naam kon onthouden door associaties. Het was bijzonder vernederend geweest, omdat hij een rondje langs de mensen om de tuintafel had moeten maken om de namen van een aantal van hun familieleden te verbinden met makkelijk te onthouden beelden. Misschien verbeeldde hij het zich, maar zijn tante van vaders kant had heel koeltjes gereageerd toen het woord 'paard' over zijn lippen rolde, toen hij bij haar was aangeland. Dat kwam door haar kunstgebit, had zijn moeder later uitgelegd. Dat was een maatje te groot voor haar of de voortanden moesten wat bijgevijld worden.

'Brigadier, is er hier nog iets voor ons te doen?' wilde Bully weten.

'Ja. Jij gaat met Sanchez in de buurt wat rondvragen. Als we de boel hebben opgeruimd, moet je eens kijken of je een paar andere zwervers naar hem kunt vragen. Ze hebben meestal wel een netwerk. Misschien hebben we geluk en komen ze al snel met een naam. Ik ga naar binnen om het papierwerk af te handelen.'

Er waren van die dagen dat Cal nog liever zijn kleine teen eraf schoot dan dat hij formulieren moest invullen. Maar hij zou in ieder geval binnen kunnen zitten met de airco aan. Ze hadden allemaal al zweetkringen in hun overhemd en het was nog niet eens halverwege de ochtend. Met al die geruchten over bezuinigingen en financiële perikelen op het bureau was hij blij dat nog niemand de airco wegbezuinigd had. Een rauwe biefstuk zou op zijn bureau wel een week goed blijven. Airco was

iets om dankbaar voor te zijn in een hete junimaand, en om dat de mensen goed in te prenten, hield het ellendige ding het elke zomer minstens twee of drie keer voor gezien. Cal begreep heel goed waarom de misdaadcijfers in een smoorhete zomer zo rap stegen. In een dergelijke hitte kreeg hij zelf ook weleens zin om iemand op zijn neus te timmeren.

Een verhaal over de kracht van geloof en familie in de meest dramatische situaties

Als ze hoort dat haar vader zich doodgedronken heeft, keert Jillian Slater terug naar New Orleans. Ze heeft hem en haar afstandelijke grootmoeder de afgelopen twintig jaar niet meer gezien en voelt er eigenlijk niets voor om weer aan hen herinnerd te worden. Maar Adella Atwater, de conciërge van haar grootmoeders appartementencomplex St. Silvanus, dringt aan en vergoedt de kosten, en dus stapt Jillian toch in het vliegtuig.

Zodra ze is geland, weet ze niet hoe snel ze weer weg moet komen uit het St. Silvanus met zijn bijzondere bewoners. Maar als haar vaders overlijden in een ander licht komt te staan, raakt haar leven ongewild verstrengeld met dat van de kleurrijke heiligen en zondaars van het St. Silvanus. Al snel ontdekt ze dat er veel op het spel staat. Wie zit er achter de bizarre teksten en de vreemde souvenirs op de trap? Rust er een vloek op haar familie? Of is het gewoon dit gekke oude huis dat voor problemen zorgt? Jillian loopt recht in het gevaarlijke web van de donkere geschiedenis van haar ontwrichte familie.

